

hans lille eksotiske Skikkelse, der saa ofte var bleven karrikeret i den illustrerede Vittighedspresse. Han gik altid meget elegant klædt, holdt sig lidt foroverbøjet og havde begge Hænder kuldskært stukket ned i Overfrakkelommerne, mens han betragtede de Forbigaaende med et halvslukt, følelsesløst Blik under ned-sænkede Øjelaag.

I Virkeligheden var han nu ikke ganske den, han saaledes gav sig ud for at være. Folk, der havde kendt ham som Barn, huskede ham som en stille, indesluttet, noget forsagt Dreng, der altid hang over Bøgerne og skyede Kammeraternes Leg af Frygt for den raa Overlast, han som Jøde og paa Grund af sin Lidenhed bestandig havde været udsat for imellem dem. Hans Fader, en Smaahandlende i en af Byens Sidegader, havde været meget misfornøjet med ham, fordi den megen Læsen vakte Drengets Ulyst til Forretningslivet.

Sytten Aar gammel tog han Studentereksamen med Udmærkelse og gav sig til at studere Jura. Det var dengang hans Hensigt at gaa Embedsvejen. Han vilde være Dommer. Den Forfølgelse, han havde været udsat for under Opvæksten, havde skabt en Lidenskab hos ham for Retfærdighed. Højesteretsdommernes mørkerøde Fløjlskaabe var tidligt bleven den lille Kræmmerdrengs lønlige Ærgerrigheds Maal.

Men en Dag blev han gjort opmærksom paa, at han som udøbt slet ikke vilde kunne blive Retsbetjent. Der fandtes ganske vist ikke noget bestemt Lovbud herfor, men det tillødes nu engang ikke. Trods Grundlovens Ord om Borgernes Ligeberettigelse havde endnu aldrig nogen Jøde beklædt et Dommersæde i Danmark.

Da han var bleven Kandidat, maatte han se paa, hvorledes snart den ene, snart den anden af de blonde Kødhoverder blandt hans Medstuderende førtes ind paa den akademiske Kongevej til Ære, Magt og Anseelse, medens han selv nødtes ud i det Forretningsliv, som han afskyede. Hans israelitiske Selvfølelse, denne stolte Sky for at blive Genstand for Medlidenheden, havde allerede da udrustet ham med en skuffende Selvbeherskelse. Han bar, naar han bevægede sig mellem Folk, en kold, spot-